

00000000

แบบสอบถาม

โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงหน้าข้อความที่ท่านเห็นด้วย
 X ลงหน้าข้อความที่ท่านไม่เห็นด้วย

1. คำว่า "ความสำเร็จ" เป็นนัยธรรมที่ไม่มี ความหมายต่อเด็ก
2. เมื่อจบการศึกษาแล้ว เด็กทุกคนจะโต เป็นผู้ใหญ่ รับผิดชอบ
3. ความเจริญเติบโตทางร่างกายมีอิทธิพลต่อการ เรียนรู้ของเด็ก
4. เด็กต้องการแสดงความสำเร็จในการ เรียน ดังนั้น ครูไม่ควรให้เด็กมีความไม่สำเร็จ และ ขอบเขตของงาน
5. ครูควรช่วยเด็กที่เกเรไม่ตั้งใจเรียน ฉะนั้น เด็กที่ตั้งใจเรียนต้องการให้ครูชมเชยว่า
6. เด็กคนไหนที่เรียนไม่ได้คะแนนดี ก็หมายความว่าเด็กคนนั้นไม่มีความสามารถที่จะเรียน
7. การอบรมให้เด็กรู้จักพึ่งตนเอง และการที่เด็กขอชมแสดงตนว่าโตแล้วหมายความว่าเด็กต้องการ ความช่วยเหลือ และคำแนะนำของผู้ใหญ่อย่างสูง
8. ครูที่ไม่ควร เข้มกับเด็ก
9. ความคล่องตัวย่อมเป็นผลการ แสดงนิสัยที่ไม่ดีของเด็ก
10. ผู้บริหารทางจิตของ เด็กมีความสำคัญต่อการ เรียนของ เด็ก ฉะนั้น ครูไม่ควรดูเด็ก เพราะจะทำให้ เสียสมาธิทางจิต
11. พฤติกรรมของ เด็กอย่าง เดียวกันจะแตกต่างกันอย่าง เดียวกัน
12. เด็กที่มาจากครอบครัวที่ปากจมูก เดเรกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย
13. เด็กที่มีโอกาสเป็นแชมป์จะเป็นแชมป์ได้แน่นอน
14. เมื่อเกิดกรณีปัญหาเรื่องเพศ ครูไม่ควรตยค่าตามเด็กเลย เพราะไม่ใช่เรื่องที่เกิดควรรู้
15. เด็กวัยประถมศึกษา สามารถเล่นกีฬาทุกอย่างได้เช่นเดียวกับเด็กมัธยมศึกษา
16. เด็กที่มีอายุเท่ากันย่อมเรียนได้เท่ากัน
17. เมื่อเด็กขโมยของ ครูให้เขาเรียนเรื่องโทษของการขโมยก็จะแก้ปัญหาได้ของ เด็กได้
18. เด็กที่ขโมยรังนกคนอื่น ถ้าเขามักจะเป็นเพราะหิวแถมตามใจไปด้วย ทั้งรังนกคนอื่นเมื่ออยู่บ้าน
19. เด็กที่เรียนวิชาใดวิชาหนึ่งไม่ได้ดี มักจะเรียนวิชาอื่นไม่ได้ดีกว่า

20. ถึงช่วงตอนมัธยมให้เด็กฝึกฝนบทบาท
21. ความต้องการวางร่างกาย ทางสังคม ทางอาวต และทางสติปัญญาของเด็กแต่ละวัยไม่แตกต่างกันนัก
22. โรงเรียนที่ศึกษาย่อมส่งเสริมแต่ความเฉลียวฉลาดให้แก่เด็กทุกคน
23. โรงเรียนที่ดีจะมุ่งสอนให้เด็กมีทักษะอันจะนำไปใช้แก้ปัญหาที่ตนประสบ
24. การให้เสรีภาพแก่เด็ก คือ การอนุญาตให้เด็กทำอะไรได้ตามความพอใจ
25. ครูที่ทำการสอนตามแบบเป็นครูที่เชี่ยวชาญในการสอน เพราะมีประสบการณ์ในการสอนมาก
26. เด็กไทยเราชอบการลงโทษด้วยการตี เพราะอยู่บ้านพ่อแม่ก็ตีอยู่เสมอ โรงเรียนจึงควรใช้การตีด้วย
27. การประชุมครูในโรงเรียนไม่ควรมีบ่อยนัก เพราะครูใหญ่ต้องการให้ครูทำอะไรก็ได้การเขียนคำสั่งแทนก็ได้
28. ครูใหญ่ควรธรรมคือธรรม จรรยา มารยาทนักเรียนที่มาเล่าของทุกวัน
29. ไปโรงเรียนหนึ่ง ๆ เพื่อสำคัญที่สุดในโรงเรียนคือนักเรียน
30. ครูควรจะเป็นใหญ่กว่าผู้ปกครองเด็ก
31. ผู้ปกครองเด็กควรมีโอกาสมาเกี่ยวข้องกับโรงเรียนของลูกที่โรงเรียนเท่านั้นการสอดส่องของครูได้
32. การทำเนียบกิจการในโรงเรียนเป็นหน้าที่ของครูใหญ่
33. โรงเรียนควรจัดการเรียน การสอน ให้เด็กทุกคนได้รับความสำเร็จเหมือนกันและเท่าเทียมหมด
34. โรงเรียนที่ดีจะมุ่งสอนให้เด็กมีความรับผิดชอบในการดำเนินชีวิตในสังคม
35. การที่จะสอนให้เด็กทำ หรือคิดอะไรไปในแนวเดียวกันย่อมทำได้ง่าย เพราะใช้ครูคนเดียวสอน
36. เด็กคนใดเรียนไม่ไต่คะแนนดี ควรให้พักซักวัน
37. ครูควรใส่สมุดรายจ่ายเป็นเครื่องมีนอกห้องปกครองของเด็กใหญ่ปกครองทราบ
38. การมอบหมายแบ่งงานให้ครูหรือตำแหน่ง ๆ กัน เป็นระบบการบริหารโรงเรียนแบบประชาธิปไตย
39. ครูใหญ่ควรมาโรงเรียนก่อน และกลับถึงหลังครูทุกคนในโรงเรียน
40. ครูใหญ่ไม่ควรควบคุมคนงาน การโรง เพราะเป็นการเสียเกียรติ
41. ครูใหญ่ควรเป็นคนมีอายุมากกว่าครูในโรงเรียน มิฉะนั้นจะไม่สามารถปกครองครูน้อยได้
42. ครูใหญ่ปฏิบัติงานธุรการมาก และเลขที่ทำการสอนมากจนแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องสอนนักเรียนในโรงเรียนอีก

43. ครูใหญ่ควรสนใจกิจกรรมในสังคม เพราะโรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม
44. ในสถานการเรียน การสอน ครูใหญ่ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวเพราะเป็นหน้าที่รับผิดชอบของครูที่สอน ที่ครูใหญ่ได้มอบหมายให้โดยเด็ดขาดแล้ว
45. กิจกรรมสวดมนต์จะดำเนินไปโดยสงบ ถ้าครูใหญ่สามารถจะทำหน้าที่เป็นครูของครูที่อยู่ในโรงเรียนได้
46. ครูใหญ่ควรสนใจเรื่องต่าง ๆ ของครูทุกคนในโรงเรียน แม้แต่เรื่องทุกข์สุข เพื่อครูผู้น้อย จะเกรงกลัวว่าตนเองมีความสำคัญ
47. ครูใหญ่ไม่ควรสนใจในการที่ครูผู้น้อยในโรงเรียนไม่ถูกต้องกัน เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว
48. ฐานะความเป็นอยู่ของครูผู้น้อยเป็นเรื่องส่วนตัว ครูใหญ่ที่ศิษย์ไม่ชอบแสดงอารมณ์ และยกยอความเรื่องของครูผู้น้อย
49. ครูใหญ่ที่ดี ควรเป็นที่ยึดมั่นของครูทุกคน
50. ครูใหญ่ไม่ควรทำตัวใกล้ชิดสนิทสนมกับครูผู้น้อยมากเกินไป จะทำให้ขาดความเกรงกลัว
51. การบริหารงานที่ดีของครูใหญ่ย่อมถือตัวบุคคลที่จะทำงานเป็นอันดับแรก ของงานเป็นอันดับที่สอง
52. อุบายการสอนมีความสำคัญมากในการสอนชั้นประถม ดังนั้น เมื่อโรงเรียนไม่มีอุบายการสอนให้ครู ทำให้ครูสอนไม่โดยดลิต จึงไม่ใช่ข้อบกพร่องของครู
53. ในการสอนสังคมศึกษาเป็นหน่วย ไม่จำเป็นต้องสอนวิชาภาษาไทยด้วย เพราะวิชาสังคมศึกษา คือ วิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และหน้าที่พลศึกษา
54. การแบ่งเด็กเป็นชมเชยทำการสอน จะทำให้ความแตกต่างของเด็กแต่ละคนออกไปโดยสิ้นเชิง
55. เด็กที่ฉลาดเท่านั้นจึงจะเรียนเลขคณิตได้
56. ครูที่ใจเมตตา ของเด็ก เพราะฉะนั้น ครูจะต้องอบรมเด็กให้เหมือนกับคนละคนละเมียคน
57. การจับที่โน้ในโรงเรียน ควรจะให้เด็กเก่งของหนึ่ง เด็กอ่อนของหนึ่ง เพื่อความสะดวกในการสอน
58. วิธีสอนที่ดีนั้น ครูและนักเรียนวางแบบร่วมกันในวันหนึ่ง ๆ ว่า จะทำอะไรบ้าง ดังนั้นครูไม่ต้องเตรียมการสอนมาล่วงหน้า เพราะจะไม่ตรงกับแผนการสอนที่วางไว้ร่วมกัน
59. วิธีการใดที่เด็กมักทำผิดด้วยการคัดคำที่ถูกต้อง ๆ กันหลายครั้ง จะช่วยให้เด็กเขียนไม่ผิดอีกในครั้งต่อไป
60. ความมุ่งหมายเบื้องต้นของการสอนเด็ก คือ การบอกให้เด็กจำได้มากที่สุดที่จะทำได้

61. เด็กจะเรียนประวัติศาสตร์โลกี้ เด็กจะต้องมีความสามารถในการท่องจำ
62. บทเรียนหนึ่ง ๆ นั้น ถ้าสอนแล้วเด็กมีความเข้าใจแจ่มแจ้งประมาณ 5/6 ของเด็กทั้งหมด
ครูก็ขึ้นสอนบทเรียนใหม่ได้
63. การสอนอ่านที่พื้น ครูควรสอนพร้อมกันทั้งนั้น เพราะเด็กจะได้เรียนไปได้เท่า ๆ กัน
64. การสอนเลขคณิตให้แก่เด็กนั้นไม่จำเป็นต้องให้เด็กท่อง เพราะเลขคณิตเป็นวิชาที่ฝึกความ
จำแนก (จัดระเบียบ)
65. การให้เด็กคิดเองในใจเป็นการอ่าน
66. เด็กที่ฉลาดเรียนโดยง่ายสมควรจะไล่คะแนนเด็กที่ฉลาดไม่สวย
67. ความเกี่ยวข้องกับตัวเด็ก จะทำให้ครูสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็กได้มากขึ้น
68. การที่ครูเลี้ยงหรือเด็กเกเรหรือเกียจคร้านลงบนกระดานดำจะช่วยให้เด็กดีขึ้น
69. การจูงใจให้เด็กสนใจและตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด คือ การตั้งรางวัลให้
70. เด็กจะเรียนได้ดีเมื่อครูคอยให้เด็กมีความพร้อมเสียก่อนจึงจะมี อสอน
71. การสอนใจปรายนี้ เป็นการวัดความสามารถของเด็กในการ เรียนในระชนิกการศึกษา
72. การที่เด็กสอนใจตกเป็นเพราะเด็กชอบในวิชาการ
73. การวัดผลคือการสอนใจ
74. เมื่อครูสอนจบหลักสูตรแล้วก็หมายความว่าเด็กมีความรู้พอสมควรแล้ว
75. ระดับคะแนนการสอบของเด็ก ถือเป็นหลักในการเปรียบเทียบความรู้ ความสามารถของเด็ก
โดยบางจุดประสงค์
76. การวัดผลย่อย ๆ ทำให้เสียเวลาเรียนของเด็ก
77. การที่จะให้เด็กดีขึ้นนั้น ควรจะวัดคะแนนการวิชาการเป็นหลัก
78. ประมวลผลการเรียนของโรงเรียน จะครอบคลุมไปถึงความสำคัญของการเรียน หนังสือเรียน
กิจกรรมของนักเรียน สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน และภาระ
และแนวของครู
79. การให้เด็กทำแบบฝึกหัดมาก ๆ และการท่องสูตรคูณ เป็นการวัดผลปรัชญาการศึกษาแบบใหม่
80. ความมุ่งหมายของการศึกษาได้มาจากปรัชญาของวิถีของสถาบันสังคมนี้ ๆ
81. โครงการเรียนในโรงเรียนนี้ประเมิน และโรงเรียนอื่นเป็นโครงการสัมพันธ์กัน
82. วัตถุประสงค์ของการศึกษา ก็คือมีอยู่ในการ เติบโตกิจกรรมต่าง ๆ

83. การสอนให้เด็กมีความสามารถในการประกอบอาชีพ ไม่คำนึงไว้ในความมุ่งหมายของการศึกษาระดับประถมและมัธยม
84. ปัญหาเกี่ยวกับตัวเด็ก ไม่ใช่ปัญหาสังคม
85. สิ่งที่เป็นปฏิปักษ์ในวิถีชีวิตประจำวัน มีความสำคัญในการวางหลักเกณฑ์ความมุ่งหมายของการศึกษา
86. วัตถุประสงค์ของการศึกษาในโรงเรียนประถม และโรงเรียนมัธยมแตกต่างกัน
87. วิชาการฝีมือ ศิลปะ วาดเขียน เป็นวิชาประถมศึกษา มีความสำคัญน้อยกว่าวิชาเลขคณิต
88. การสอนแบบหน่วยเด็กทำกิจกรรมมาก ทำให้ได้เนื้อหาที่แคบลงไป
89. โรงเรียนเป็นสถานที่แห่งเดียวในสังคมที่ให้การศึกษากับเด็ก
90. บรรยากาศของห้องเรียน และโรงเรียนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็กมากกว่าบรรยากาศของบ้าน
91. นิสัยไม่ได้เกิดจากผลของการกระทำชั่ว ๆ ทั่ว ๆ ไป แต่เกิดจากผลที่ได้รับจากความเข้าใจในการกระทำนั้น ๆ
92. การเป็นนักเรียนที่ดี ต่างกับการเป็นสมาชิกที่ดีของชุมชน และ การเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศ
93. ความรู้ในเรื่องที่เกิดเกี่ยวกับตัวเด็ก จำเป็นสำหรับครูในวันประถมยิ่งกว่าครูในระดับมัธยม
94. การสอนในระดับประถมง่ายกว่าการสอนในระดับมัธยม เพราะครูมีความรู้รอบคอบที่สอนได้
95. เด็กจะเรียนได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับการสอนของครูเท่านั้น
96. จำนวนนักเรียนที่สอนได้ในแต่ละคาบเป็นเครื่องหมายวัดคุณภาพของการสอน
97. ศึกษาพิเศษ คือ ผู้ที่มีหน้าที่ตรวจดูว่าการสอนดีหรือไม่
98. การวิจัยการศึกษาในเมืองไทยเป็นการสืบเสาะ
99. โรงเรียนฝึกหัดครู เป็นจุดสนใจในเรื่องการศึกษาของครู
100. กิจกรรมนอกการศึกษาระดับเล็กหว่านล้อมการ เคลื่อนไหวทางร่างกาย
101. ประสบการณ์ พิเศษ ทัศนคติ มีความหมายอย่างเดียวกัน
102. ความผิด การกระทำ พิเศษของครู มีอิทธิพลในการสร้างทัศนคติของเด็ก
103. เด็กที่อยู่โรงเรียนประถมศึกษาคิดว่าเขาโรงเรียนกับตัวทุกคน
104. ถ้ามีครูชดวณไม่กี่ คนที่ควรเข้าสอนแทนที่ครูของศึกษา และการมีมือ จะหาผลของวิชาที่มีความสำคัญน้อยกว่าวิชาอื่น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย คู่มือการนิเทศการศึกษา ฉบับใหม่ โครงการ
ศึกษาศาสตร์ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
พริ้นท์ อิมพริ้นท์ ออฟ. ศึกษาศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์
ศึกษา ๒๕๕๐

ภาษาอังกฤษ

Arthur S. Neelands, School Administration, Boston, Hafflin Co.,
Boston, The Riverside Press, Cambridge Mass., Copyright 1911.

Lescoe V. James, Otto W. Serian, Administration and Supervision
in the Elementary School, Ferner & Brothers & Publishers,
New York, 1960.

George J. Kyte, The Principal at Work, Mine and Terrey, 1952.

Chester V. Harris, Development of MacFarland Research, Third
Edition, The McMillan Company, New York, 1961.

NASBP Bulletin, The Principals' Role, No. 290, March 1960.

NASBP Bulletin, Secondary School Administration, No. 267,
October 1961

The National Elementary Principal, Vol. XLIV, No. 6, May 1965.

Educational Administration and Supervision, Vol. 40, September
1958, No. 3, Newark N York Inc., Jacobson, Paul G. and others

The Effective School Principal, Prentice Hall, Inc., 1956.

REFERENCES

REFERENCES

Rayman, Administration of Elementary School, New York, Inc.,
Craw-Hill, 1956.

Joseph Melton, "Perceptions of The Ideal and Actual Role of
The Elementary School Principals" Dissertation Abstract,
Vol. XIX, No. 11, Ann Arbor Michigan 1959, pp. 2832.

